

Rep.Nr. 9006/2004

# ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

## ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 3 NOVEMBER TWEEDUIZEND EN ZES.

DERDE KAMER

Bediendecontract  
Tegensprekelijk  
Definitief

In de zaak:

De Heer G                      Jean

Appellant, vertegenwoordigd door Mter P. Jacobs loco Mter A. Van De Steen, advocaat te 9300 Aalst;

Tegen :

DE V.Z.W. HDP VERREKENKAS VOOR KINDERBIJSLAG, met zetel gevestigd te 1210 Brussel, Kruidtuinstraat, 67,

Geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mter S. Torrekens, advocaat te 8500 Kortrijk;

★

★                      ★

Na beraadslaging, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit :

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid :

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, op tegenspraak gewezen door de 12<sup>de</sup> kamer van de Arbeidsrechtbank te Brussel op 28 juni 2005 in A.R. nr. 70.402/04;

- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 5 augustus 2005;
- de besluiten voor geïntimeerde neergelegd ter griffie op 7 september 2005;
- de besluiten voor appellant neergelegd ter griffie op 6 december 2005;

Gehoord partijen in hun middelen en verdediging op de openbare terechtzitting van 6 oktober 2006. Appellant legt een bundel neer, waarna de debatten gesloten werden en de zaak in beraad genomen werd.

x x

x

### **I. DE FEITEN.**

De Heer Jean G trad op 1 februari 2000 in dienst van HDP-KBF krachtens een arbeidsovereenkomst voor bedienden voor onbepaalde duur.

Op 10 februari 2003 heeft HDP-KBF ééenzijdig een einde gesteld aan de arbeidsovereenkomst van de Heer G , en dit met onmiddellijke ingang.

Volgens het formulier C4 werd hij ontslagen omdat hij niet meer voldeed.

HDP-KBF betaalde aan de Heer G een verbrekingsvergoeding ten belope van 6 maanden loon, evenals het verschuldigde vakantiegeld bij uitdiensttreding, alsook een pro rata eindejaarspremie.

Via een schrijven van zijn vakbond maakt appellant op 20 maart 2003 aanspraak op betaling van een schadevergoeding gelijk aan 6 maand loon overeenkomstig de artikelen 4 en 15 van de C.A.O. dd. 9 augustus 1987 betreffende de vastheid van betrekking die ingevolge artikel 4 van de ondernemings-C.A.O. afgesloten op 7 december 1999 tussen B.B.T.K. en HDP-KBF volgens hem toepasbaar is.

De werkgever weigert betaling van dergelijke vergoeding met een gemotiveerde brief dd. 16 april 2003.

Op 21 januari 2004 dagvaardt appellant geïntimeerde voor de eerste rechter in betaling van deze vergoeding begroot op 18.201,12 € bruto.

### **II. HET VONNIS A QUO.**

Verklaart de vordering van appellant ontvankelijk doch ongegrond.

De eerste rechter verwijst naar de C.A.O.-wet van 5 december 1968 en stelt dat in artikel 10 en 51 een duidelijke hiërarchie is uitgewerkt tussen C.A.O.'s onderling en tussen C.A.O.'s en de andere " bronnen van het arbeidsrecht "

waarbij een "lagere norm (of rechtsbron)" principieel niet mag afwijken van een "hogere norm (of rechtsbron)" en in dit geval nietig zou zijn in toepassing van artikel 9-11 van deze C.A.O.-wet.

De eerste rechter stelt :

" Zodoende wordt inderdaad de geldigheid van een lagere norm (ondernemings-C.A.O.) niet aangetast wanneer deze voorziet in een ruimere tegemoetkoming ten opzichte van een door de hogere norm (sectorale C.A.O.) bepaalde minimum vereiste (bvb. inzake loon) of bepaalde maximumnorm (bvb. inzake de arbeidstijd), juist gezien deze toegekende voordelen niet strijdig zijn met de inhoud en doelstelling van de hogere rechtsnorm maar deze integendeel verder in positieve zin uitwerken, en tot waar eiser zijn redenering kan worden gevolgd.

Echter kan eiser zich op de kwestieuze ondernemings-C.A.O. niet beroepen om zijn aanspraken te laten gelden op de binnen het Paritair Comité voor het verzekeringswezen sectoraal overeengekomen ontslagbeschermingsvergoeding gezien het hier geen verdere positieve uitwerking meer betreft van een hogere norm door een lagere norm, zoals voormeld, maar kwestieuze garanties inzake werkzekerheid alleen een afwijking inhouden tussen de lagere norm (de ondernemings-C.A.O.) en de hogere norm (het K.B. tot oprichting van het Paritair Comité nr. 200)".

### **III. DE BEROEPSGRIEVEN.**

Appellant verzoekt ons Hof het vonnis a quo te hervormen en opnieuw rechtdoende zijn oorspronkelijke vordering gegrond te verklaren en geïntimeerde te veroordelen tot betaling van een beschermingsvergoeding gelijk aan 6 maanden loon, hetzij bruto 18.201,12 €, verhoogd met de verwijlntresten vanaf 11 februari 2003 en de gerechtelijke intresten vanaf dagvaarding op het overeenstemmend netto-bedrag, alsmede tot de kosten.

Appellant stelt dat zijn vordering volledig gebaseerd is op de C.A.O. van 7 december 1999, afgesloten door geïntimeerde met B.B.T.K.-SETCA.

Geïntimeerde heeft in deze C.A.O. duidelijk gesteld dat ze de band met de verzekeringsmaatschappij P&V tot 2004 ging behouden onder meer met betrekking tot de verloning en arbeidsvoorwaarden.

Appellant stelt dat geïntimeerde de arbeidsvoorwaarden uit de sector verzekering heeft gewaarborgd daar ze ontstaan is uit deze sector en onder meer met P&V verzekeringen steeds een technische bedrijfseenheid heeft gevormd.

Geïntimeerde heeft dus in functie van de sociale vrede aan haar bedienden de voorwaarden gegarandeerd van de verzekeringssector en dit tot in 2004 (zie Voorafgaanden en bedoeling der partijen, bedrijfs-C.A.O.).

In artikel 4 van de C.A.O. is gesteld dat behalve de lonen ook de andere rechten, individuele en COLLECTIEVE, van het Paritair Comité nr. 306 (Verzekeringen) van toepassing blijven : dus ook de bescherming tegen ontslag.

In het bestreden vonnis wordt dit principe weerlegd met de stelling dat de C.A.O. met betrekking tot de ontslagbeschermingsvergoeding geen verdere positieve uitwerking betreft van een hogere norm door een lagere norm maar een afwijking tussen de C.A.O. en het K.B. tot oprichting van het Paritair Comité nr. 200.

Noch het bestreden vonnis, noch geïntimeerde bewijzen volgens appellant dergelijke afwijking. In geen enkele C.A.O. binnen het Paritair Comité nr. 200 wordt een overeenkomst, hetzij individueel, hetzij collectief, betreffende een ontslagbeschermingsvergoeding, verboden.

Partijen kunnen dan volgens appellant vrij contracteren over wat niet verboden of strijdig is met een hogere norm.

Deze vrijheid van het contracteren ligt verankerd in ons rechtsbestel (de grondwet, burgerlijk en bijgevolg ook arbeidsrecht).

Appellant meent dat zijn vordering dan ook gegrond is. daar in casu geïntimeerde zich verbonden heeft om gedurende 4 jaren de positieve voorwaarden geldend binnen het Paritair Comité nr. 306 toe te passen, ook al valt geïntimeerde onder het Paritair Comité nr. 200.

#### **IV. STANDPUNT VAN GEÏNTEERDE.**

Geïntimeerde stelt dat het hoger beroep onontvankelijk is daar appellant uitdrukkelijk berust heeft in het vonnis a quo per fax dd. 20 juli 2005 van zijn raadsman (stuk 12).

Wat de grond van de zaak betreft, besluit geïntimeerde tot de ongegrondheid van de eis van appellant daar geïntimeerde

- niet ressorteert onder het Paritair Comité voor het verzekeringswezen (Paritair Comité nr. 306), maar wel onder het Aanvullend Paritair Comité voor Bedienden (Paritair Comité nr. 200);

- de Heer C zich niet kan steunen op de bepalingen van artikel 4 alinea 2 van de ondernemings-C.A.O. van 7 december 1999 om zich te beroepen op de "vastheid van betrekking" die sectoraal is voorzien in de verzekeringssector (Paritair Comité nr. 306).

Geïntimeerde stelt in hoofddorde dat de vastheid van betrekking niet valt onder de toepassing van artikel 4 alinea 2 van de ondernemings-C.A.O. daar

- artikel 4 alinea 2 handelt over " andere rechten " (lees : andere dan het recht op loon), hetzij individuele, hetzij collectieve, én die verbonden zijn met de anciënniteit, verworven na 1 juli 1998 of bij hun indiensttreding.

Deze formulering is bijzonder onduidelijk, zodat het zeker niet vaststaat dat de garanties inzake vastheid van betrekking (zoals van toepassing binnen de verzekeringssector) hieronder vallen;

- alinea 2 heeft het overigens over een " behoud " van bepaalde rechten, zodat de Heer G enkel aanspraak kan maken op de garanties inzake vastheid van betrekking in de veronderstelling dat hij daar ' ab initio ' recht op had. In casu is dit zeker niet het geval, te meer nu de Heer G zelf uitdrukkelijk toegeeft dat HDP-KBF, op grond van haar ondernemingsactiviteit, ressorteert onder het Paritair Comité nr. 200.

In subsidiaire orde meent geïntimeerde dat appellant zich niet kan beroepen op de ondernemings-C.A.O. dd. 7 december 1999 om aanspraak te maken op de sectorale beschermingsvergoeding, aangezien dit een duidelijke afwijking impliceert ten aanzien van een hogere rechtsbron met name het K.B. tot oprichting van het Paritair Comité nr. 306 en de sectorale C.A.O. die deze vastheid van betrekking toekent aan de werkgevers en werknemers die ressorteren onder het Paritair Comité nr. 306 en aangezien een lagere norm niet mag afwijken van een hogere norm overeenkomstig de artikelen 10 en 51 van de C.A.O.-wet van 5 december 1968.

Geïntimeerde verwijst ter staving van haar standpunt naar een brief van de F.O.D. Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg dd. 29 maart 2004 (stuk 11) waarmee deze bevestigt dat het bevoegdheidsgebied van een Paritair Comité principieel wordt bepaald bij Koninklijk Besluit (zie artikel 35 C.A.O.-wet) en dat het juridisch gezien onmogelijk is om dit toepassingsgebied uit te breiden door middel van een ondernemings-C.A.O. door bv. de regels van een ander Paritair Comité te volgen voor wat betreft het Fonds voor Bestaanszekerheid.

Geïntimeerde is van oordeel dat een zelfde redenering dient te worden gevolgd voor wat betreft " de vastheid van betrekking " die sectoraal is voorzien in de verzekeringssector. De Heer G kan zich volgens geïntimeerde derhalve niet steunen op de bepalingen van een ondernemings-C.A.O. ten einde zich hierop te kunnen beroepen.

## **V. BEOORDELING DOOR HET HOF.**

### **A. De ontvankelijkheid van het hoger beroep.**

Overeenkomstig artikel 1044 van het Gerechtelijk Wetboek is berusten afstand doen van de rechtsmiddelen.

Bij besluiten stelt appellant dat de vermelding " er wordt berust " op het faxbericht dd. 20 juli 2005 van zijn raadsman een materiële vergissing is, die werd rechtgezet bij schrijven dd. 2 augustus 2005.

Ter openbare terechtzitting van 6 oktober 2006 verklaart appellants raadsman dat hij niet door appellant was gemandateerd om in het vonnis a quo te berusten.

Een advocaat kan niet namens zijn cliënt op geldige wijze berusten in een gerechtelijke beslissing als hij daartoe geen bijzondere volmacht heeft (Cassatie, 5 september 1974, Arr. Cass. 1975, 19; Cassatie, 23 november 1981, Arr. Cass. 1981-1982, 400 ; Cassatie, 24 november 1983, Arr. Cass. 1983-1984, 359 ; Cassatie, 1 december 1983, Arr. Cass. 1983-1984, 385).

Het Hof stelt vast dat appellants raadsman niet door appellant was gemandateerd om te berusten in het vonnis a quo en dat appellant derhalve niet heeft berust in het vonnis a quo.

Dat het hoger beroep toelaatbaar en naar vorm en tijd ontvankelijk voorkomt.

### **B. Ten gronde.**

Partijen zijn het er over eens dat de ondernemings-C.A.O. afgesloten op 7 december 1999 door B.B.T.K.-SETCA en V.Z.W. H.D.P. Verrekenkas voor Kinderbijslag werd neergelegd en geregistreerd op de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg, Dienst van de collectieve arbeidsbetrekkingen.

Deze C.A.O. is derhalve principieel bindend voor beide partijen.

Partijen zijn het er tevens over eens dat de V.Z.W. H.D.P. Verrekenkas voor Kinderbijslag ressorteert onder het Paritair Comité nr. 200, het Aanvullend Paritair Comité voor de Bedienden dat bevoegd is voor :

*“ (...) de werknemers die hoofdzakelijk hoofdarbeid verrichten en hun werkgevers, te weten voor : de werknemers die hoofdzakelijk hoofdarbeid verrichten en onder geen eigen Paritair Comité ressorteren en voor hun werkgevers (de industriële, niet-industriële en gemengde sectoren, de sector van de vrije beroepen, enz. ) “ (artikel 1 K.B. van 4 november 1974 tot oprichting en tot vaststelling van de benaming en van de bevoegdheid van het Aanvullend Paritair Comité voor de bedienden).*

In de ondernemings-C.A.O. dd. 7 december 1999 staan volgende bedingen te lezen :

#### Onder : Voorafgaanden en bedoeling der partijen .

*“ HDP Dienstengroep zal dus in de toekomst als een eenheid – zowel commercieel, operationeel als sociaal – moeten opereren, wil ze haar doelstellingen realiseren.*

*HDP-SVF en HDP-KBF hebben een lange traditie deel uit te maken van de technische bedrijfseenheid (TBE) van P&V Verzekeringen. Een plotse*

wijziging van deze toestand wordt door de partijen niet als gunstig beschouwd om de sociale vrede te behouden.

De partijen hebben kennis genomen van het voornemen van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid om een Paritair Comité van de sociale organisaties samen te stellen, dat onder meer bevoegd zal zijn voor de Sociale Verzekeringsfondsen voor zelfstandigen, de Verrekenkassen voor Kinderbijslag en de Erkende Sociale Secretariaten voor werkgevers.

De directie verbindt zich ertoe de komende vier jaren geen stappen te ondernemen bij het Ministerie en/of bij de bevoegde instanties om de entiteiten HDP-SVF en HDP-KBF onder te brengen bij het Paritair Comité waarvan hoger sprake.

Overeenkomstig hogervermelde overwegingen, besluiten partijen om vanaf 2004 HDP-SVF en HDP-KBF af te scheiden van de TBE P&V Verzekeringen en ze onder te brengen tesamen met HDP-ESS en NIVO/GTI in één enkele TBE. Aangaande de periode 2000-2004 komen partijen overeen een overgangsregeling te treffen.

Met het doel om in 2004 tot een dergelijke structuur te komen, zijn partijen het eens over de volgende punten :

1. De oprichting van een platform van sociaal overleg, uitsluitend en alleen bevoegd voor alle sociale aangelegenheden van de juridische entiteiten HDP-SVF en HDP-KBF.
2. De overeenstemming van de commerciële strategieën van de verschillende entiteiten van HDP Dienstengroep enerzijds en deze van P&V Business anderzijds.
3. De ontwikkeling van een gemeenschappelijke infrastructuur voor de verschillende entiteiten van HDP Dienstengroep.

In het verleden werden akkoorden afgesloten die niet altijd in overeenstemming zijn met de hierboven beschreven objectieven en strategieën.

Partijen willen hierbij een C.A.O. afsluiten ter affirmatie, bijsturing, aanpassing of verduidelijking van bepaalde elementen van de eerder afgesloten akkoorden “.

Onder artikel 4 – Arbeids- en beloningsvoorwaarden van de werknemers van HDP-KBF, in dienst getreden vanaf 1 juli 1998.

“ Voor het uitvoerend personeel zal vanaf 1 december 1999 volgens de uitgevoerde functie de categorie 3 en 4 van het barema van het Paritair Comité nr. 306 van toepassing worden.

*De andere rechten, individueel, collectief en verbonden met de anciënniteit verworven na 1 juli 1998 of bij hun indiensttreding, blijven op dat niveau voor de toekomst behouden, met uitzondering van de bepalingen van artikel 7 “.*

Uit de samenlezing van artikel 4 enerzijds en de Voorafgaanden en bedoeling der partijen anderzijds blijkt volgens het Hof duidelijk de bedoeling der partijen bij het sluiten van deze bedrijfs-C.A.O. : partijen beoogden in functie van het behoud van de sociale vrede aan de bedienden van HDP-KBF en HDP-SVF de loons- en arbeidsvoorwaarden tijdelijk (nl. tot in 2004) te waarborgen die zij voorheen genoten als deel uitmakend van de T.B.E. P&V Verzekeringen in de verzekeringssector (Paritair Comité nr. 306).

Op grond van de zeer ruime bewoordingen van de tekst van artikel 4, alinea 2, kan appellant volgens het Hof inderdaad aanspraak maken op “ de andere rechten, individueel, collectief en verbonden met de anciënniteit “ zoals deze golden voor het Paritair Comité nr. 306.

Overwegende dat de C.A.O. van 9 november 1987, afgesloten in het Paritair Comité nr. 306 algemeen verbindend verklaard bij K.B. van 5 oktober 1989 (B.S. van 26 oktober 1989) in haar artikelen 4, 5 en 15 bijzondere regels voorziet voor ontslag, al dan niet gebonden aan economische en technische redenen alsook een sanctie (artikel 15 forfaitaire vergoeding) ingeval van ontslag van werknemers met een anciënniteit van minstens 1 jaar zonder naleving van de artikelen 4, 5 en 10.

Overwegende dat binnen het Paritair Comité nr. 200 geen gelijkaardige bijzondere regels van kracht blijken te zijn die de bedienden een (zekere) vastheid van betrekking waarborgen of de bedienden tegen ontslag beschermen.

Dit Paritair Comité werd opgericht bij K.B. van 4 november 1974 doch werd nooit samengesteld.

Artikel 51 van de C.A.O.-wet van 5 december 1968 dat de hiërarchie der bronnen van de verbintenissen in de arbeidsverhoudingen tussen werkgevers en werknemers vaststelt, bepaalt dat wanneer 2 normen met hetzelfde voorwerp onderling onverenigbaar zijn, de norm van de lagere orde moet ter zijde geschoven worden (Cassatie, 5 juni 2000, J.T.T. 2000, 420).

Een lagere bron die meer toekent dan een minimumnorm is niet in strijd met deze norm; een lagere bron die minder oplegt dan een maximumnorm is evenmin met deze laatste in strijd (Van Eeckhoutte, Soc. Compend. Arbeidsrecht, 2005-2006, I, p. 89).

Geïntimeerde stelt dat appellant zich niet kan beroepen op artikel 4, 2<sup>de</sup> lid van de ondernemings-C.A.O. dd. 7 december 1999 omdat de sectorale (Paritair Comité nr. 306) beschermingsvergoeding een duidelijke afwijking



impliceert t.o.v. een hogere rechtsbron met name het K.B. tot oprichting van het Paritair Comité nr. 306.

Geïntimeerde kan in deze redenering niet gevolgd worden.

Appellant vordert immers niet te horen zeggen voor recht dat geïntimeerde ressorteerde of ressorteert onder de bevoegdheid van het Paritair Comité nr. 306.

Partijen zijn het er over eens dat geïntimeerde ressorteert onder het Paritair Comité nr. 200.

Appellant vordert betaling van een ontslagbeschermingsvergoeding.

Zijn rechtsgrond daartoe is een bindende bedrijfs-C.A.O. dd. 7 december 1999 waarin partijen bedongen dat de rechten, collectief en individueel en verbonden met de anciënniteit, zoals van toepassing binnen het Paritair Comité nr. 306 voor het uitvoerend personeel van HDP-KBF behouden blijven in de periode 2000-2004.

Appellant vordert geen uitbreiding van het toepassingsgebied van het Paritair Comité nr. 306 doch de naleving van een verbintenis nl de betaling van een ontslagbeschermingsvergoeding die partijen onderschreven in een bedrijfs-C.A.O. dd. 7 december 1999.

Vermits binnen het bevoegd Paritair Comité nr. 200 GEEN (strijdige) regels inzake ontslagbeschermingsvergoeding blijken te zijn uitgevaardigd, is het beding voorzien in artikel 4, 2<sup>de</sup> lid van de bedrijfs-C.A.O. dd. 7 december 1999 NIET strijdig of onverenigbaar met een andere rechtsnorm.

Geïntimeerde baseert zich ter staving van haar standpunt ten onrechte op een brief van 29 maart 2004 van F.O.D. arbeid. Deze brief betreft de mogelijkheid om de regels betreffende een Fonds voor Bestaanszekerheid toe te passen op personen die niet ressorteren onder het paritair orgaan dat dit Fonds heeft opgericht.

Zoals de F.O.D. in deze brief stelt, kunnen een Fonds voor Bestaanszekerheid en haar statuten krachtens de artikelen 1 en 2 van de wet van 7 januari 1958 betreffende de Fondsen voor Bestaanszekerheid enkel worden opgericht door middel van een algemeen verbindend verklaarde C.A.O. gesloten in een daartoe uiteraard bevoegd Paritair (Sub)comité.

Deze kwestie is dus niet dienend want niet te vergelijken met onderhavige zaak die een ontslagbeschermingsvergoeding d.w.z. individuele rechten en plichten van werkgever en werknemer betreft en waaromtrent partijen vrij overeenkomsten kunnen sluiten voor zover zij niet strijdig zijn met de arbeidsovereenkomstenwet of haar uitvoeringsbesluiten (artikel 6 A.O.-wet) of met een strijdige hogere norm, quod non.

Het artikel 4 van de bedrijfs-C.A.O. dd. 7 december 1999 is niet strijdig met het K.B. tot oprichting van het Paritair Comité nr. 306 daar het geen betrekking heeft op het toepassingsgebied van het Paritair Comité nr. 306 zoals vastgesteld bij het K.B. van 9 februari 1971 artikel 1, § 3.

Appellant werd ontslagen om andere dan economische en technische redenen met name "voldoet niet meer" (C4) zodat zijn ontslag diende te geschieden overeenkomstig de voorschriften vervat in artikel 4 van de C.A.O. dd. 9 november 1987.

Het lijdt geen twijfel dat deze regels niet door de werkgever werden nageleefd, zodat appellant gerechtigd is op de in artikel 15 voorziene beschermingsvergoeding gelijk aan 6 maand loon waarvan het gevorderde bedrag cijfermatig niet wordt betwist.

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Alle andere besluiten verwerpend als niet dienend,

Verklaart het hoger beroep toelaatbaar, ontvankelijk en gegrond,

Hervormt het vonnis a quo,

Opnieuw rechtdoende,

Verklaart de oorspronkelijke vordering van appellant ontvankelijk en gegrond,

Veroordeelt geïntimeerde tot betaling aan appellant van een beschermingsvergoeding gelijk aan 6 maanden loon, hetzij bruto 18.201,12 €, verhoogd met de verwijlsintresten vanaf 11 februari 2003 en de gerechtelijke intresten vanaf dagvaarding op het overeenstemmend netto-bedrag, alsmede tot de kosten van beide aanleggen, tot op heden begroot op :

In hoofde van appellant :

Kosten dagvaarding : 106,08 €

Rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg : 209,62 €

Uitgavenvergoeding : 60,74 €

Rechtsplegingsvergoeding hoger beroep : 291,49 €

In hoofde van geïntimeerde :

Rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg : 214,18 €

Rechtsplegingsvergoeding hoger beroep : 285,57 €

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 3<sup>de</sup> Kamer van het Arbeidshof te Brussel op 3 november 2006, waar aanwezig waren :

Mevrouw M. VERMAELEN, Raadsheer,

De Heer P. KESSELS, Raadsheer in sociale zaken als werkgever,

De Heer M. WAMPERS, Raadsheer in sociale zaken, als werknemer-bediende, aangeduid bij bevelschrift van heden, ter vervanging van de Heer A. LEURS, Raadsheer in sociale zaken, als werknemer-bediende, die de debatten heeft bijgewoond en heeft deelgenomen aan het beraad van onderhavig arrest, maar wettig verhinderd is de uitspraak ervan bij te wonen (artikel 779 van het Gerechtelijk Wetboek).,

Mevrouw L. HERREGODTS, Griffier.

L. HERREGODTS,

M. VERMAELEN,

P. KESSELS.

M. WAMPERS.

